

RAPPORTNYTT

UTGITT AV

NUFOC

Nr. 5 1980

RAPPORTNYTT, Norges eneste offisielle UFO tidsskrift.

Utgitt av Norsk UFO Center, Vestlandet.

Post og bestillingsadresse: Norsk UFO Center, Postboks 1155
5001 Bergen. Postgiro: 3 07 08 10

Utkommer 5 ganger i året. Abonnementspris: Kr. 40.-

Ansvarlig utgiver: Finn W. Kalvik. ☎ 05 - 28 01 26

Redaksjonsmedarbeidere: G. Bertelsen. Kenneth Nilsen. Dag O. Johansen
Per Ottesen. Red.sekretær: Egon Nielsen. ☎ 05 - 16 09 78

Internt UFO Forum. Medlemsblad for Norsk UFO Center.

Bestilling: Ved å sende inn kr. 80.- (årsgebyr) til NUFOC, Hovedkassen, Boks 291/4801 Arendal, Postgiro: 3 92 82 80, oppnås tilknytning til NUFOC. Dette inkluderer abonnement på Internt UFO Forum, med 6 nummer pr. år.

Redaktør: Eddy Hansen. Sørvesten 3, 6500 Kr.sund. ☎ 073- 81 173.

NUFOC Nord-Norge: Postboks 458 / 8001 BODØ . ☎ 081 - 23 118

NUFOC MIDT-NORGE (Sentraladministrasjon): Postboks 2119 -
7001 Trondheim. ☎ 075 - 59 9 13

NUFOC Øst-Norge: Postboks 14 / 3133 Duken. ☎ 033 - 83 6 06

NUFOC Sør-Norge: Grensen 4 / 4800 Arendal. ☎ 041 - 22 0 86

NUFOC Vest-Norge: Postboks 1155 / 5001 Bergen. ☎ 05 - 28 01 26

Rapportsentralens ekspedisjon: F.W. Kalvik/ Armauer Hansensvei 11
5030 Landås ☎ 05 - 28 01 26

Global seksjon: Gunnar Bertelsen
☎ 05 - 14 50 77

Fylkesleder Østfold:
Arne Smevik. ☎ 032 - 54 6 60

Trykk: Svein Anthun.
NUFOC - Vest.

Fylkesleder Hordaland:
Gunnar Bertelsen/Davanger,
5310 Hauglandshella.

I slutten av august 1954, ble Mosjøen midtpunktet for en hel verdens sensasjonslyst. Gjennom hele verdenspressen gikk meldingen om at søstrene Edith Jacobsen og Åsta Solvang hadde sett- og forsøkt å snakke med en mann som etterpå forsvant i en underlig og nesten lydløs farkost av fasong som to gry telokk lagt mot hverandre. I Mosjøen gikk bølgene høyt og skyllet bort alle andre samtaleemner for uker fremover. Byen delte seg i to leire: De som trodde, og de som ikke trodde. Etter hvert har en tredje leir seiret: De som ikke vet hva de skal tro!

NUFOC har utgitt et spesialhefte om denne spennende nærkontakten av 3. grad. Pris kr. 10,00.
Bestillingsadresse: NUFOC, Postboks 2119, 7001 Tr. heim. Postgironr.: 3 46 95 74.

UFO-KONGRESS I KØBENHAVN.

Skandinavisk UFO Information, holdt kongress lørdag 18. oktober i Lyngby Storcenter for danske, svenske og norske ufologer, som ble orientert om bl. a. fortidsastronauter, UFO-fotografiers eksitet, kulelyn og vitenskapelig forskning omkring UFO-fenomenet.

"Vi er ikke glade for teorier om romskip og små grønne menn", uttaler Peter A. Hansen, formann i SUFOI, til Politikens søndagsutgave. "Dette utelukker imidlertid ikke, at noen UFOer kan være fremmede romskip. Jeg tror at Jorden kan få besøk av intelligensvesener fra andre stjernesystemer. I gamle dager, for ikke så lenge siden snakket man om flyvende tallerkener. I dag foretrekker de seriøse organisasjonsfolk betegnelsen UFO, som ganske enkelt betyr uidentifisert flyvende objekt. Hva eller hvem som står bak disse, tør man ikke ta stilling til - ennå. Men det KAN altså være romskip," sier Peter A. Hansen og hans to forgjengere i formannsstolen, siviling. Flemming Ahrenkiel og oberstløytnant Frank Petersen.

Fra venstre: Nåværende formann i SUFOI, lærer Peter A. Hansen, oberstløytnant Frank Pedersen, og avtroppede formann: Flemming Ahrenkiel. De utelukker ikke besøk fra verdensrommet.

R A P P O R T N Y T T Nr. 5 1980.

Denne gang skriver vi om:

UFO-Kongress i København.....	side	2
Løgnen til CIA.....	"	3
Nytt is-mysterium og ditto UFO-.....	"	4
Mystisk lys over Andøyfjorden.....	"	9
UFO-landing i Brasil.....	"	10
UFO over Indiana.....	"	11
To hendelser i Australia.....	"	14
Gjenfunn av 3. Grad. Del 3,.....	"	16
Påstått UFO-landing i Rosario,.....	"	19
Vesener observert i en "kvasilanding,.....	"	21
Humanoid-affæren i Middleton, Massachussetts,.....	"	23

LØGNEN.

Nok et år er gått, og det er vel naturlig i disse spalter først å se på UFO-problemet, og overlate de andre problemene til politikerne verden over.

1980 begynte sterkt med UFO-bølge over Syd-Amerika med over 4000 observasjoner frem til i dag.

Under et UFO-besøk, ble Caracas i Venezuela - en by med over 2 millioner innbyggere - totalt mørklagt.

I Italia har det i perioden fra sist i september -78, til sist i januar -80, innløpt 1050 rapporter, og i Adriaterhavet har båter forsvunnet og UFOer er sett dukke opp av havet.

I Australia og New Zealand, er det rapportert mer enn 400 observasjoner. Objektene er filmet, og en pilot med sitt fly er sannsynligvis kapret av et UFO.

Danmark og Sverige har hatt sine UFO-bølger, og for tiden er det en økende tendens av observasjoner over Norge.

Men vet vi derved mere om disse mystiske flyvende objekter - er vi blitt klokere ? - Vi må nok svare benektende....

Selv om flere kvalifiserte forskere kommer med i UFO-arbeidet, og UFO-organisasjonene stadig skjerper seg i forskningen, hviler fremdeles CIA's klamme hånd over verdens UFO-organisasjoners og forskeres forsøk på å løse gåten.

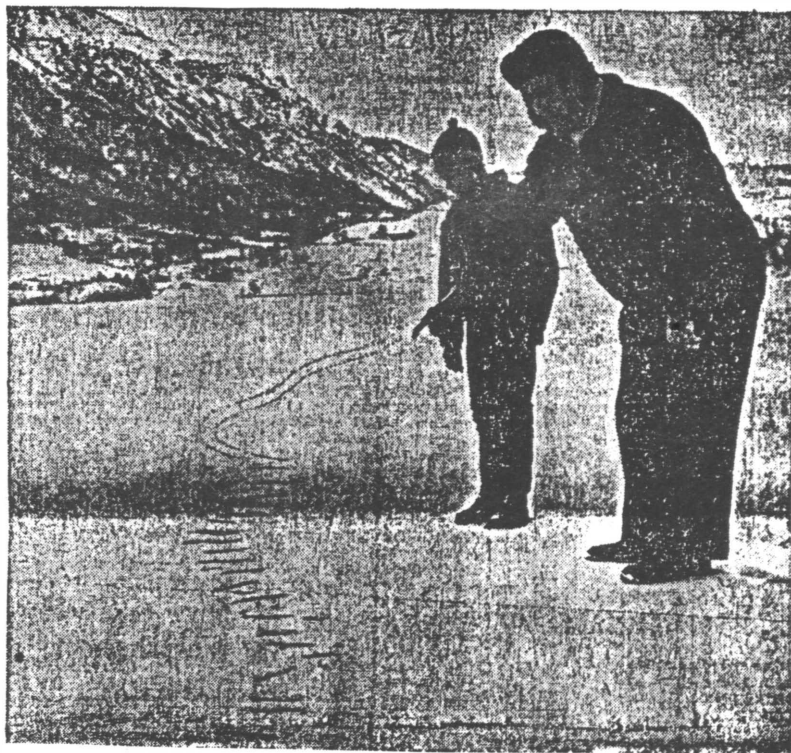
Nytt is-mysterium!

MERKELIGE SPOR OVER ISEN PÅ STORDALSVATNET

Folk i Etne klør seg i hodet over rare "runer" i nysnøen.

Denne historien skriver seg helt tilbake til vinteren 1962. Men dagen etter de mystiske sporene ble oppdaget, var det en like mystisk "UFO-observasjon" over området. Denne sak skal vi også omtale i denne artikkelen, som krediteres vår medarbeider i avdeling Sør: siv.ing. Arne Pross Thomassen.

Haugesund Blad, vinteren 1962. (Nærmere dato mangler).

Karl Hegerland peker på de merkelige sporene
i snøen.

Det er mye rart en kan se ute i naturen, bare en har øynene med seg. Rene "trollskapen" kan det ofte se ut som, men for det meste har nok alt sin naturlige forklaring. To etneboere som var ute og fisket på Stordalsvatnet fredag så underlige tegn i snøen, og de lurte fremdeles på hva for noe rart som har "risset disse runene" i nysnøen over isen på det svære vatnet.

Karl Hegerland og en bekjent som var ute på denne fisketuren traff plutselig opp i to striper tegnet lett og fint i snøen. Stripene løp parallelt med hverandre i svake buktninger så langt øynene rakk bortover. På enkelte felt mellom disse stripene kom'en over en rad merkelige tegn tett etter hverandre, lignende arabiske skriftbokstaver. Så var det lange strekninger der en bare så stripene, men så dukket "skrifttegnene" opp igjen.

Vi var en tur inne på Stordalsvatnet og så på disse rare sporene i går. Nå er jo ikke vi noen eksperter på hverken fugle- eller dyrespor, men merkelig var det å skue, det er sikkert. Vi fant de to svake stripene langt ute på vatnet. Det lå et ganske tynt lag nysnø på isen, men det så ut for oss som om stripene bare rakk omlag 1 cm. ned i den lette snøen. Det var torsdag det må ha vært "tegnet", onsdag var de der ikke, forteller Hegerland, som fulgte oss ut.

Det var 19 cm. mellom stripene. De var 2,5-3 mm. brede og 1 cm. dype. En tomme tykt lag med nysnø. Nå var de såpass mange dager gamle at de ikke var så tydelig lenger, men det var mulig å følge dem kilometer etter kilometer. Hegerland fortalte at han hadde gått mye i skog og mark i snøen, men aldri sett slike spor som dette. Han hadde vanskelig for å tro at det var dyr eller fugl som hadde laget dem. Han hadde studert både det ene og det andre. Hadde det vært dyr måtte en ha sett et eller annet fotavtrykk, men det forekom ikke. Og hadde det vært fugl, måtte en også ha sett føtter eller vingespisser. Ikke var det sprekker i isen heller, for isen var hel under og temmelig tykk etter den lange frostperioden.

Og så var det disse merkelige tegningene da, som plutselig kunne dukke opp i lange rader mellom de to stripene. Disse hadde ulike former, de fleste av dem minnet mye om en "Z", så var det streker, prikker og annet som kunne tydest som små piler.

Vi fulgte stripene til den ene enden av vatnet. Så mistet vi kontakten med dem et stykke innenfor høyspentlinjen som går tvers over vatnet her. Det var tydelig at der stripene gikk, var der ikke noen ledninger det kunne ha dryppet fra.

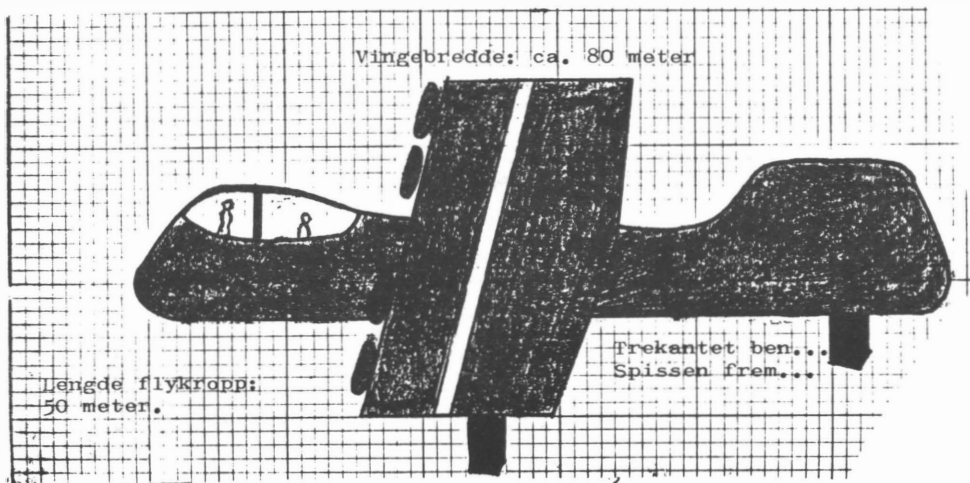
Så passerte stripene utenfor gården til Sigurd Løhaugen og krysset på skrå innover mot austre land av vatnet, en temmelig lang strekning innover. Hegerland hadde fulgt tegnene ca. 4 km. innover vatnet, før han gav opp, men han kunne se dem fremdeles.

Sporet startet og sluttet blindt. Det var minst 5 km. langt, og det varierte mellom ca. 200 meter med to langsgående paralleller og buktende striper fulgt av 100 til 200 meter med "skrivning".

Stordalsvatnet ligger ved E-76. Vatnet strekker seg fra Etne til Frette ved Haugesund.

På neste side skal vi omtale den mystiske observasjonen som fant sted dagen etter de mystiske sporene ble omtalt i avisen.

Observatøren, Karl Hegerland, så dette merkelige flyet (UFOet) dagen etter at det var funnet uforklarlige spor i snøen dagen før på dette stedet.

Hele flyet var kullsvart unntagen en smal gul stripe som gikk fra vingespiss til vingespiss. Det kunne ligne et stort tysk bombefly fra krigens dager. Det så ut som der var fire store motorer foran på vingen, og det var to vinduer foran med en stolpe imellom. På undersiden var 3 ben som var trekantet. Der var ingen landingshjul. Så spesielt nøy på det bakerste benet som satt på selve kroppen. De to andre satt under hver vingehalvdel. Vingen satt øverst på flyet.

Hegerland stod (se bildet) på et punkt hvor veien går høyt over Stordalsvatnet, ca. klokken 14,00 en fin solskinnsdag med et tynnt snølag over landsskapet

Det veldige UFOet passerte ham i en avstand av ca. 50 meter og i en høyde av 20-30 meter over bakken. Han så det ovenfra fra sin posisjon, og det fløy langsomt og helt lydløst forbi der han stod. Han kunne derfor studere det i flere minutter. Det kom sydfra, passerte over en stor halvøy, gikk deretter utover vannet og passerte like over de to Ekremsholmene (se bildet) og dekket dem helt. Det går en kraftlinje over vannet her, og det passerte så nær linjen at han trodde det ville kollidere med den. UFOet svingte utover vannet og forsvant i det fjerne.

Mens UFOet passerte, la Hegerland spesielt merke til to personer, en i hvert vindu, og han gransket dem nøye.

De var spinkelt bygget, ikke store og ikke gamle, med fine ansikter. De satt urørlig og så forover og ensat ikke ham. Draktene var hvite, og de hadde en slags hetter på hodet. Noe hår var ikke å se. De hadde en fin profil, spisse neser og lys hud.

Hegerland syntes dette var så merkelig og uforståelig at han har tidd bom stille med det til nå.

De svære dimensjonene og de 3 trekantede landingsbena kan kanskje settes i forbindelse med avtrykkene ved Namsenfjorden? - legger vår medarbeider til.

Løgner, fra side 3:

UFO-fenomenet og sannheten omkring dette, må holdes hemmelig, fordi den nasjonale sikkerhet er inne i bildet - heter det seg. Under valgkampen i 1976, uttalte Jimmy Carter til journalister at han i sin tid som guvernør i Georgia, hadde observert UFOer, og at han ville sørge for at alle tilgjengelige opplysninger omkring fenomenet ble publisert, hvis han ble valgt.

Selv om Carters rådgivere nå nekter å diskutere hans løfte offentlig, har de diskutert det med en rekke vitenskapsmenn. Det rådgi-verne har å si er at CIA er av den mening at alle UFOer som ikke kan forklares ad naturlig vei, må anses som graderte hemmelighe-ter fordi fenomenene kan skyldes russiske eksperimenter med laser-og lydstråler. Resultatet er at Carter ikke kan offentliggjøre noe som helst av det som befinner seg i myndighetenes arkiver i USA, (av det vi kan benevne som harde nærkontakter).

I dette tilfellet er løgner nærmest latterlig. Hvis det er Sovjet som står bak, hvorfor "i et varmt sted" skulle eksperimenter av denne typen forgå over USA, Japan og Europa, og ikke f.eks. over Ural ?

Uforklarlige UFO-fenomener må hemmeligholdes fordi Sovjet kan være implisert.

Nei, sannheten er at CIA, ikke vil ha UFO-fenomenet belyst offentlig fordi endel av toppsjefene i organisasjonen lider av en slags paranoia. CIA, tror åpenbart at "fienden" kunne ødelegge den amerikanske moral. Den amerikanske offentlighet ville ikke tåle å få rede på sannheten, nemlig at de ca. 20 % av UFO-observasjonene som ikke kan bortforklares på noen måte, kan være styrt av, eller under kontroll av en eller annen form for intelligent vesen fra verdensrommet.

Så langt har Carter gått på CIA's løgn. Og hva med våre naboer i øst ? Spiller KGB den samme rolle der ? Vi har grunn til å tro at så er tilfellet !

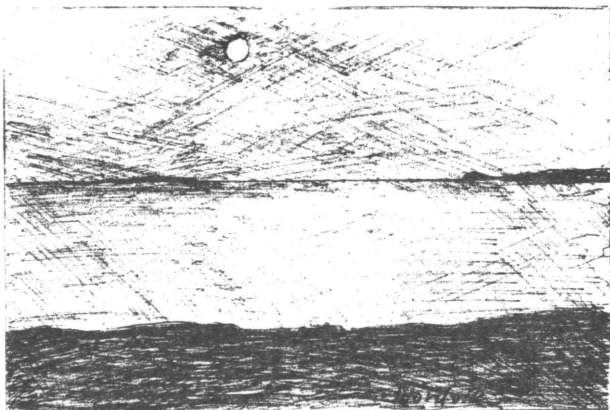
RED.

SØR-TROMS. - Mystisk lys over Andøyfjorden.

Klokken 23,30 tirsdag 25. mars, så herr Svenning fra Dale i Kvæfjord et lys på himmelen over Andøyfjorden. Svenning kontaktet Harstad Tidende, som bragte en artikkel om hendelsen i lørdagsutgaven. Vår avdeling har desverre ikke kunnet komme i kontakt med dette vitnet.

Samme nat som herr Svenning så lyset, så fru Haugan Dahl, et lignende lys på himmelen i samme retning - mot Andøyfjorden. Hun er en ivrig stjernetitter, og anslo størrelsen på lyset som dobbelt så stor som planeten Venus. Hennes teori på spørsmål om hva hun trodde dette dreide seg om, var "en ballong eller rakett".

Fredag 28. mars, bragte Harstad Tidende en melding om en kvinne bosatt i Breistrand ved Skånland, som samtidig som de to andre vitnene, hadde sett lyset. Hennes observasjon strakte seg helt til klokken 01,10. Hun hadde ingen teori om saken, men var svært nysgjerrig på løsningen av gåten.

Vår avdeling tok kontakt med herr Jensen ved Nordlysobservatoriet i Skibotn. Saken ble forelagt og han fikk store problemer med å finne løsning på problemet. Da lyset etter vitnenes utsagn skulle delvis ha vært i bevegelse, delvis i ro, uten å gi fra seg lyd, måtte man utelukke fly. Lyset var rødlig, og av denne opplysningen kan man utelukke teorier om meteor o.l. Ett av vitnene trodde det dreide seg om ballong. Til dette svarte herr Jensen at det var lite trolig da lyset skulle ha beveget seg over store områder på ganske kort tid, som et vitne kunne opplyse. Men ballongteorien utelukket han ikke.

På dette grunnlag kontaktet avdelingen Andøya Raketttskytefelt (AR), som ofte eksperimenterer med ballongforsøk på vitenskapelig grunnlag. A.R. kunne opplyse at de ikke hadde drevet med noen luftaktivitet i det aktuelle tidsrom.

Neste skritt ble kontakt med Forsvaret. Fra høyeste hold fikk avdelingen opplyst at undersøkelse av luftaktiviteten i det aktuelle tidsrom/området, har ikke gitt grunnlag for noen forklaring på de fenomener Harstad Tidende har meldt om. Vår avdeling regner med at Forsvaret har undersøkt saken nøye og at ballongteorien kan utelukkes. Men hva var dette lyset over Andøyfjorden? Det har vært undersøkt av kompetente forskere og må betraktes som et UFO.

Jan Sedeniussen, avd. leder Nord/tegning: Nordvik.

UFO SETT I ANTOFAGASTA.

Antofagasta, Chile, 29. mai 1979, "La Prensa", samme dato.
Buenos Aires, Argentina. Kredit: Jane Thomas.

- 0 -

Antofagasta, Chile (UPI) - En offiser fra luftvåpenet påstår å ha sett et gigantisk UFO som også ble oppfanget på radaren, og ifølge avisen, fløy den fortere enn lyden. Kaptein Danilo Catalan Farias, instruktør for F5-E-flyene fra luftbasen Cerro Moreno i Santiago, 1000 km. nord for byen, fortalte at han hadde denne opplevelsen under rutineflygning denne uken.

Han tilføyet at han var opptatt med å instruere en annen pilot da han mottok melding fra bakken om at en merkelig gjenstand var blitt observert på radarskjermen.

"Først så jeg en tåket flekk, men da jeg kom nærmere, oppdaget jeg at det var en slags svart triangel med to små haler".

"Med en manøver som også ble sett fra bakken, gjorde UFOet på dette tidspunktet en dreining, og forsvant med en fart som var hurtigere enn lyden", fortalte en offiser.

"Jeg var tidligere en vantro, men ikke nå lenger. Jeg tror at det finnes vesener fra andre planeter. Det jeg var vitne til har overbevist meg fullstendig", sier Catalan.

UFO-LANDING I BRASIL BLIR ETTERFORSKET.

Pampulhas, Belo Horizonte, Brasil

Dato for hendelsen: 5. mai 1979.

Avis: "Cronica", 7. mai 1979, Buenos Aires, Argentina.

Kredit: Jane Thomas.

- 0 -

Belo Horizonte, Brasil, 6. (EFE) - Leder av "the Center for Space Research", reiste i dag til denne byen for nærmere å undersøke om et UFO som paralyserte Pamhulas-distriktet, 5 km. fra Belo Horizonte forrige kveld.

Ifølge to øyevitner, politimenn i en patruljevogn, landet UFOet på et jorde i nærheten av den militære skole ved Belo Horizonte og ble stående på bakken i ca. halvannet minutt. Politimann Vander Campos og Benedito Mantos fra vegpatruljen, sa at de så gjenstanden på en avstand av mindre enn 50 meter. Den spydde ut flammer gjennom noe som lignet turbiner og som stod på bakken.

Flammene dannet et intenst rødt og oransje lys. Politimennene tilføyet at bilradioen, samt motoren stoppet i 55 sekunder. Det sterke lyset fra gjenstanden hindret dem i å se om de ble iakttatt av noen gjennom det store antall av køyene fartøyet var utstyrt med. Fartøyet tok av vertikalt med stor hastighet.

The MUFON UFO JOURNAL, nr. 141/Overs: Anton Lidstrøm./SA.

UFO OVER INDIANA. - Av Charles L. Tucker.

Den 8. januar 1979, observerte herr Marion Ritchie og hans kone et UFO på provinsveien 138, rett bak Fairfield High School, Indiana. Observasjonen varte sammenhengende i 5 minutter. Ritchie er bosatt i Rome City, Indiana, og er ansatt som funksjonær ved "Starcraft Industries" i Topeka. Han vet nå at han fikk anledning til å betrakte noe han aldri har sett før i sitt liv, nemlig et uidentifisert flygende objekt.

Herr Ritchie, ansett som en troverdig mann der han bor, oppdaget en sylinderformet gjenstand over et åpent jorde, ca. 50 fot fra veien. Gjenstanden var utstyrt med hvite, røde og grønne lys. Først trodde han det var et vanntårn, men da han kjørte under gjenstanden, skjønte han at dette ikke kunne være tilfelle. Klokken var da ca. 08,00 om formiddagen.

Da jeg intervjuet ham den 1. februar 1979, beskrev Ritchie sylindren som fireogenhalf meter lang og svevende 25-30 meter over bakken. Lysene ble plutselig så intense at det var vanskelig for Ritchie å forklare hva gjenstanden virkelig kunne være for noe. Ettersom lysene stadig ble klarere, suste gjenstanden inn i den kalde klare natten. Da Ritchie og hans kone kjørte videre, var de tause til å begynne med, men så brøt de ut i latter, og mente at ingen noensinne ville komme til å tro hva de nettopp hadde fått se.

Under intervjuet erklærte Ritchie: "Jeg akter ikke på noen måte å drive spøk med dette. Jeg vet hva jeg så, og jeg har en bestemt følelse av at det var et UFO".

Den 8. november 1978 observerte fru Cathy Wilfong og hennes søster, fru Cindy, et UFO i nærheten av Greenfield, Indiana. Man kan si at de hadde et meget godt bevis på å ha sett et eller annet uforklarlig ved det store avtrykket, ca. 42 meter langt, som var avsatt i en åker hvor de dyrker soyabønner.

Klokken var ca. 09,00 om kvelden da Cindy gikk ut for å hente noe ved. Hun ble opmerksom på et digert, brennende lys som kom dalende ned på åkeren. Da hun gikk bort for å undersøke hva dette var for noe, ble hun redd og ropte på Cathy. -Cathy forstod at noe var galt da hun hørte ropet, og at hunden hennes, Babe, begynte å gjø som rasende. Hun ville ikke tro sine egne øyne da hun så gjenstanden komme ned.

Skjønt hun var skremt, sprang Cathy bort til garasjen for å hente fotoapparatet. Da hun ikke kunne finne kamerate, sprang hun som forstenet inn i huset. I mellomtiden stod Cindy inne i vedboden og betraktet objektet derfra i anslagsvis 4 minutter. Da hun så at Cathy sprang hjem, bestemte hun seg for å gjøre det samme hun også.

Etter å ha gitt sjeriffen beskjed, ringte Cathy til sin mor som bodde 6 miles fra boligen til Wilfong's. Moren kom umiddelbart og fikk se lysene fra UFOet forsvinne, men hadde betraktet dem under kjøreturen. - Wilfong-familien bor 8 miles fra sjeriffens kontor, men det tok politifolkene minst 30 minutter å innfinne seg fra det tidspunkt Cathy hadde ringt.

Cathy ble nå informert om at det var et helikopter de hadde sett. Dette såkalte "helikopteret" laget imidlertid ingen lyd, hadde ingen propeller som laget vindhvirvler, eller navigasjonslys for nattflygning slik forskriftene krever. Og det var 30-45 meter langt!

Som beskrevet av øyevitnene var UFOet avlangt, uhyre stort og grønnaktig av farge. Det var utstyrt med tre lys, ett rødt og to hvite. Det var ingen lyd å høre fra UFOet, og det fløy sidelengs bak låven, men gikk så opp og fløy rett frem.

Cathy fastslo at "gjenstanden beveget seg som i sakte kino. Den virket uhyre svær med sine tre lys. Det var en slags sirkel midt under bunnen, eller på undersiden". De anslo tiden for observasjonen til 40 minutter.

"The Center for UFO Studies" i Evanston, Illinois, ble interessert i denne hendelsen. De sendte en av sine etterforskere, Allan Hendry til stedet. Hendry, som er den fremste feltforsker for Centeret, slo fast at "denne observasjonen var en av de mest betydelige som Centeret har etterforsket i 1978. Dette skyldes det faktum at denne observasjonen fant sted like i nærheten av to troverdige vitner, og dessuten på grunn av det fysiske vitneprov som UFOet etterlot seg, nemlig avtrykket i åkeren". Hendry fortsatte: "Avtrykket som er blitt etterlatt der, ligner på "tallerkenredene" som er funnet i Australia og andre steder i verden". Bønnestenglene ble ikke revet opp i det hele tatt, men var sammenflettet og filtret inn i hverandre. Saken ble også etterforsket av feltforskeren fra MUFON, Arthur Morros fra Zionsville, Indiana.

Den 25. september 1978, hadde Jim Altees en meget usedvanlig opplevelse. Klokken 22,00 om kvelden var Jim ute og spaserte i en allé i nærheten av sitt hjem i Indianapolis, og med ett hørte han en høy lyd.

lyden ble sterkere og sterkere, og snart syntes marken under ham å skjelve. Han så opp mot himmelen, og oppdaget da en blank gjenstand som nærmet seg bakken mer og mer ca. 35 meter borte. Han spaserte sammen med sin bror Paul, og han sa til ham at dette måtte være et jetfly på grunn av den høye lyden. Men som de stod og betraktet gjenstanden, gikk det opp for dem at de var vitne til noe høyst uvanlig. Hva kunne det være for noe, og hvorfor hadde gjenstanden så mange lys ?

Jim sprang inn i huset hvor de bodde og ringte "Star", den lokale avisen for Indianapolis-området, og ba dem komme og ta bilder av dette UFOet. Men avisen ba ham heller varsle politiet, og Jim gjorde som de sa.

Av politiet fikk han et telefon-nummer, og da han ringte dette, kom han til Washington D.C., hvor rapporten hans ble mottatt.

Etter Jim's beskrivelse var gjenstanden på størrelse med to hus, og dobbelt så stor som et 747-jetfly. Den minnet ham om et bombe-fly fra Den annen verdenskrig. "Og", sa han, "jeg har aldri sett en gjenstand på himmelen med så mange lys!"

Det var 18 lys som blusset opp, 18 flomlys som sendte meget sterke stråler ned mot vitnene. UFOet syntes å være åttekantet. Det eneste Altees kunne se av gjenstanden var bunnen på den. Det så ut som denne var laget av et skinnende, sølvglignende materiale, med lysene plassert rundt omkring den ytre delen. Midt i det mørke senteret av farkosten var det et grønt, blinkende lys. Farkosten var synlig i 4-5 minutter.

"The International UFO Investigate Bureau" viste dem et ark med forskjellige typer UFOer. De fant da ut at gjenstanden lignet et UFO som ble observert i 1965, men dette var mer "firkantet".

Da jeg spurte dem hva de mente de hadde sett, uttalte Jim's far, George Altees, at "det kunne være én av tre ting: Et hemmelig våpen som USA har skaffet seg, et eller annet fra Sovjet som ikke kom til syne på den "radar" vi kjenner til nå, eller gjenstanden kunne ha kommet fra et sted utenfor vår klode". - Jim erklærte at "dette var en underlig opplevelse.... Jeg ønsket at det skulle lande, slik at jeg fikk undersøke farkosten nærmere". Men begge var overbevist om at de aldri hadde sett noe lignende.

"The MUFON UFO JOURNAL", des. 1979/Overs: Anton Lidstrøm/SA.

TO HENDELSER I AUSTRALIA, HVOR KJØRETØYER ER INVOLVERT.

Lawitta, Tasmania.

Den 5. februar 1979, var en mann fra Hobart (navnet holdt tilbake i arkivet) på vei hjem fra Hamilton. Under kjøreturen fikk han problemer med bilen, som ble innhyllt i et blendende hvitt lys. Det neste mannen kjenner til er at han ble stoppet av politiet for å ha kjørt uten lys. Han kunne ikke minnes hvem han var, eller noe som hadde hendt tidligere. Han kunne i det hele tatt ikke huske noe før en søster ved Royal Hobart Hospital lyste inn i øynene hans med en lommelykt, etter han ble fraktet dit for en medisinsk kontroll. Følgende beretning er derfor blitt rekonstruert av Keith Roberts, som er etterforsker ved TUFOIC.

Reporteren antar at vedkommende kjørte fra Hamilton ca. kl. 09,30 om kvelden i fint klart vær, tilbake til Hobart via "Lyell-veien" en strekning på 71 km. Hendelsen fant sted ved Lawitta omkring klokken 09,50, omtrent 42 km. fra Hobart. Det var liten trafikk på veien ved denne tiden.

Han husket at radioen ble taus og fortsatte å være det selv om han trykket på alle knappene for de forskjellige stasjoner. Noen sekunder senere syntes bilen å bli innhyllt i et blennende intenst hvitt lys, og han var ikke i stand til å se lenger enn til fronten av motorpanseret. Både lyset og motoren sviktet i samme øyeblikk. Bortsett fra dette er det uklart hva som hendte. Han tror han forsøkte å starte vognen etter at motoren stoppet. Ti minutter kan ha passert mens dette foregikk, men vi er ikke helt sikre på det. Hvis han virkelig stoppet, må det ha skjedd på en slik måte at han ikke har tiltrukket seg noen oppmerksomhet fra andre trafikanter under denne tiden.

Det han husker etter dette, er at han kjørte opp stigningen på veien fra Lawitta, for så å slakke på farten før veiknutepunktet for Midlandveien ved Granton, 21 km. fra Hobart. Kort tid etter dette, ble han stoppet av politiet for å ha kjørt uten lys. Han visste ikke hvor han skulle, hvor han bodde, eller hvem han var. Politiet undersøkte hans personlige papirer, og kjørte ham hjem. Bilen lot de stå igjen i byen.

Han ble senere kjørt til Royal Hobart Hospital, og virket tilsynelatende noe fortlømlig. Av rapporter går det frem at pulshastigheten var 100, og at han var i sjokktilstand. Da en sykepleierske lyste ham inn i øynene, rykket han tilbake som om han ble skremt. Han syntes nå å få tilbake hukommelsen, selv om han, da dette ble skrevet, ikke kunne tilbakekalle i erindringen alt det som hadde hendt.

Bilen han kjørte, en Ford Cortina 71 TC-stasjonsvogn, kom tilrette senere. Det viste seg da at batteriet var svakt og oljestanden lav. Dette er forbløffende - for - i henhold til reporteren, ble både batteri og olje sjekket 3-4 dager tidligere, og med unntak av denne kvelden, hadde han ikke vært noen steder med bilen. Batteriet var ganske nytt. Han hadde nemlig kjøpt bilen 12 måneder tidligere. Strømbryteren i dynamoen trengte å bli skiftet ut, likeså strømførende ledninger, spesielt til hovedlysene. De virket som om de var overopphetet. Radiatorvannet var også lavt.

Vedkommende ønsker ikke å bli utsatt for hypnose i forsøket på å fremkalle i minnet de manglende detaljer. Dette er skuffende, for sannsynligvis vil vi da aldri få vite nøyaktig hva som hendte denne kvelden. En undersøkelse med hensyn til avreise, ankomst og forventet varighet av turen, er ikke tilstrekkelig til å avgjøre om det har forekommet noe tidstap som kan tilsi at vi kanskje har å gjøre med et tilfelle av "bortføring". Hovedårsaken til dette er vedkommendes usikkerhet når det gjelder tiden. Det dreier seg bare om gjetning.

THE MUFON UFO JOURNAL, des. 1979/Overs: Anton Lidstrøm/SA.

M

Liverpool Creek, Queensland.

Nesten nøyaktig på timen 4 dager senere, ca. klokken 21,00 fredag kveld den 9. februar, var en banan-farmer på vei hjem til Mission Beach fra Innisfail, North Queensland. Han var alene i bilen. Idet han kjørte ned en bakke ca. en km. nord for broen ved Liverpool Creek på "Bruce-veien", oppdaget han et matt hvitt lys, som syntes å være i ro nede på asfalten på venstre side av veien.

Da han kom nærmere, så han noe mørkt bak lyset. Det var av form som en bikube. Så steg lyset vertikalt, og da det befant seg på anslagsvis 10 meter ifra ham og en meter over veien, kom det et blendende glimt fra det.. Da farmeren kunne se normalt igjen, ble han oppmerksom på at hovedlysene, lysene på dashbordet, samt bilmotoren, hadde sluttet å fungere. Farmeren satte bilen i fri og slo seg til ro på en rasteplass i nærheten.

Han skulle til å tenne en sigarett, da hoved- og dashbordlysene kom tilbake av seg selv. Han tok plass i bilen igjen og den startet med det samme, og han kjørte forsiktig hjemover uten at det hendte noe. Han så ikke noe til gjenstanden under kjøreturen hjem.

Ved hjemkomsten undersøkte han bilen. Batteriet var tett og i bra forfatning, og det fantes ikke tegn til korrosjon på batteripolene. Han kunne ikke merke noe spesielt på bilen etter denne hendelsen.

H. Goriss, etterforsker for UFOR (FNQ), laget et intervju med mannen, og han fortalte at vedkommende var helt ute av balanse på grunn av sin opplevelse, og han hadde absolutt ingen idé om hva han hadde truffet sammen med. Han sa at han - da han stanset bilen - hadde følelsen av å ha, eller nettopp å ha våknet opp fra et mareritt. Stedet for hendelsen ble undersøkt, men uten resultat, og en magnetisk undersøkelse ble foretatt på bilen, og den ble sammenlignet med andre biler av samme merke og type og som viste samme antall kjørte kilometer, men dette gav ikke noe vesentlig resultat.

THE MUFON UFO JOURNAL, desember 1979/Overs: Anton Lidstrøm/SA.

M

G J E N F U N N A V 3. G R A D. av Leonard H. Stringfield.

Overs: Dag Ove Johansen/Nord. 3. Del.

UTDRAG VI: Offisiell undersøkelse av havarert objekt,
væpnet vakt ved små døde ufonauter.

Forskningslederen i MUFON, Raymond E. Fowler fra Wenham, Massachusetts, betraktet med stigende forbauselse Fritz Werner, (navnet er oppdiktet, jfr. forf. kommentar!) da han undertegnet følgende vitnesbyrd datert 7. juni 1973: "Jeg, Fritz Werner, sverger at jeg i et spesialoppdrag for US Air Force den 21. mai 1953 assisterte under undersøkelsen av et havarert ukjent fartøy i nærheten av Kingman, Arizona. Fartøyet var konstruert av et ukjent metall som lignet aluminium. Det lå ca. 50 cm. ned i sanden uten tegn til utvendig skade. Det var ovalt og omkring 10 meter i diameter. En utgangsluke var åpnet vertikalt. Åpningen var omtrent 100 cm. høy og 50 cm. bred. Jeg var i stand til å samtale ganske kort med en av teamet som hadde fått et raskt glimt av selve interiøret av fartøyet. Han så to svingstol-lignende seter, en oval kabin og en mengde instrumenter og utstyr. Et telt som var satt opp i nærheten av fartøyet skjulte restene av det eneste besetningsmedlemmet ombord. Vesenet var omtrent 130 cm. høyt, med mørkebrun hud, to øyne, to nesebor, to ører og en liten rund munn. Det var kledd i en sølvaktig, metalldrakt og bar hodeplagg av samme stoff. Det hadde ikke visir eller hjelm. Jeg attesterer at det overfornevnte er riktig ved å underskrive dette kokumentet med mitt eget navn, i dag den 7. juni 1973".

I følge Roy Fowler, en forsker med de beste akkreditiver, er dette Werners egen historie:

"Jeg var prosjektingeniør på Air Force-kontrakt med Atomenergi-kommisjonen for "Operation Upshot-Knothole" ved atomprøvefeltet i Nevada. Min oppgave var å måle effekten av bomben på forskjellige bygningstyper som var spesielt oppsatt i forbindelse med testene.

Den 20. mai 1953 arbeidet jeg det meste av dagen ved Frenchman Flat. Om kvelden fikk jeg telefonbeskjed fra testlederen, dr. Ed Doll, som informerte meg om at jeg skulle på et spesialoppdrag neste dag. Følgende dag ble jeg kjørt til Indian Springs AFB nær prøvefeltet hvor jeg sluttet meg til omkring femten andre radar-spesialister. Vi fikk ordre om å etterlate alt av verdisaker hos MP. Vi ble så satt på et fly til Phoenix, Arizona. Vi fikk ikke lov til å snakke med hverandre. Vi ble så satt på en buss med annet personell som alt var der. Bussvindueene var svartmalte slik at vi ikke kunne se hvor vi dro. Vi kjørte i ca. fire timer. Jeg tror vi var i nærheten av Kingman, Arizona, nordvest for Phoenix og ikke langt fra atomprøvefeltet i Nevada.

Under bussturen ble det oss fortalt av en AF-oberst, at et super-hemmelig AF-fartøy hadde havarert og at siden vi var spesialister på bestemte områder, skulle vi undersøke havariet innenfor vårt spesialområde og ikke noe annet.

Til slutt stanset bussen og vi gikk ut, en etter en etterhvert som navnene våre ble ropt opp. Vi ble så eskortert av MP-folk til det området vi skulle arbeide på. To spotlys var sentrert på det havarerte fartøyet som var omringet av vaktmannskaper. Lysene var så sterke at det var umulig å se det omkringliggende landskapet. Fartøyet var omkring 10 meter i diameter med konvekse overflater, topp og bunn. Disse overflatene var ca. 6-7 meter i diameter. Det var konstruert av en sølvaktig metall-legering, det lignet børstet aluminium. Metallet var mørkere der "tallerkenens" "lepper" dannet kanten. Rundt kanten var noe som lignet "spalter". En buet luke var åpnet vertikalt på den ene enden. Det kom lys innefra, men det kunne godt ha vært installert av AF.

Min jobb var å bestemme ut fra vinkel og dybde av anslaget i sanden hvor stor fart fartøyet hadde hatt i selve havariøyeblikket. Fartøyet stod omtrent 50 cm. ned i sanden. Det var ikke noe landingsutstyr. Det var heller ikke noen merker eller hakk på overflaten etter det jeg kan huske - selv ikke skrammer. Spørsmål som ikke hadde med vår spesialoppgave å gjøre, ble ikke besvart.

En bevæpnet MP-vakt stod utenfor et telt i nærheten. Jeg klarte å få et glimt inn i teltet og så den døde kroppen på et ca. 120 cm høyt menneskelignende vesen i sølvmetallisk drakt. Huden i ansiktet var mørkebrunt. Dette kan skyldes reaksjonen på vår atmosfære. Ansiktet var ikke tildekket, men vesenet hadde en metallisk lue på hodet.

Etterhvert som hver enkelt av oss fullførte oppgaven, ble vi intervjuet med båndopptaker og eskortert tilbake til bussen. På vei tilbake til bussen klarte jeg å få noen ord med en som skulle tilbake samtidig med meg. Han fortalte at han inne i objektet hadde sett to svingstollignende seter, samt instrumenter og annet utstyr. En av vaktene som oppdaget at vi snakket sammen, advarte oss mot å fortsette med det.

Etter at vi alle var i bussen igjen, ba kommanderende offiser oss om å heve høyre arm og sverge på at vi ikke ville fortelle dette til noen. Jeg ble instruert om å skrive rapporten for hånd, ikke med stenografi og ikke med maskin eller kopiere den, Jeg fikk oppgitt et telefonnummer som jeg skulle ringe når rapporten var ferdig. Jeg ringte nummeret og en av luftforsvarets menn mottok rapporten min."

Ray Fowler bekrefter at Werner innehadde en rekke ingeniør- og lederstillinger ved WP-basen mellom juni 1949 og januar 1960. I løpet av denne perioden arbeidet han ved kontoret for spesialstudier i det som den gang het: "Air Material Command Installations Division". Senere konstruerte han understell for fly og ble sjef i avdelingen for lysutstyr ved Luftfartslaboratoriet ved WP-basen. På den tiden da den påståtte hendelsen skjedde, var han på oppdrag for Atomenergikommisjonen ved atomprøvefeltet i Nevada.

Fowler stadfester også at Werner fortalte ham at han sympatiserte med AFs hemmeligholdelse av UFO-problemet og tilføyde at AF ikke visste hvor UFO'ene kom fra. Werner sa også at AF trodde UFO'er var interplanetariske fartøyer, men de visste ikke hvordan de skulle takle situasjonen. De ville ikke skape panikk.

Fowlers kommentar:

"Det var enkelte uoverensstemmelser i Werners historie, men dette må nok tilskrives hukommelsen og overdrivelser fra vitnets side. Tidligere arbeidere som ble sjekket, høyaktet ham som leder, og alle beskrev ham som en ytterst kompetent og moralsk person. Han var også medlem av den amerikanske foreningen for Vitenskapens utvikling pga utgivelser av en rekke tekniske arbeider".

I Fowlers videre evaluering av saken anfører han et bevis som tyder på at Werner snakker sant. I forsøket på å få fastslått den nøyaktige datoen for den påståtte hendelsen, gikk Werner med på å fremlegge sin egen dagbok fra denne tiden. På de eldste sidene for 20. mai 1953, kunne en lese: "Vel, pennen er gått tom for blekk. Tilbragte mesteparten av dagen på Frenchman Flat og besiktiget bygninger og kontrollerte sveisingen av en (et ord er uleselig) bro som brøt sammen etter det siste skuddet. Fikk en merkelig telefon fra dr. Doll kl. 1000. Jeg skal på spesialoppdrag i morgen".

For 21. mai -53, står det: "Opp kl. 0700. Arbeidet mesteparten av dagen på Frenchman Flat med bygningene. Brev fra Bet. Hun føler seg bedre - gudskjelov. Ble plukket opp ved Indian Springs AFB kl. 4,30 pm (16,30) for en jobb jeg ikke kan skrive eller snakke om."

Kommentarer:

I min bok: "Situation Red" dekker jeg Werner-historien i sin helhet basert på samtaler med Ray Fowler. Fowler sa: "Med flere beviser ville dette ha sprengt lokket av hemmeligholdelsen av affæren". Det er jeg enig i. En sluttkommentar: Navnet Fritz Werner er oppdiktet, men jeg føler at historien hans i hovedsak er sann. En etterretningskilde kommenterte det slik: "En stor del av det er fortelling".

UTDRAG VII: AF - metallurgist analyserte metall fra havarert UFO.

Til sist et vitne, en metallurgist og AF-major Daly, stasjonert ved WP-basen i 1953, som forteller sine opplevelser med et havarert UFO.

Disse informasjonene kommer fra en kollega, forskeren Charles Wilhelm. Han kunne i 1968 fortelle hvordan en venn av hans far ble fløyet til ukjent mål i april 1953. Stedet var hett og sandfullt og han skulle undersøke et havarert UFO.

Han fikk bind for øynene og ble ført til et sted som lå omkring 30 minutters vei fra selve operasjonsbasen. Inne i et telt i den bløte sanden ble bindet fjernet. Herfra ble han ført til et sted der han så et sølvmetallisk fartøy med en diameter på ca. 8-10 meter. Eksteriøret på fartøyet, sa han, var ikke skadet, men hans to-dagers på stedet-undersøkelse av metallet på fartøyet med medbragt utstyr viste at det ikke stammet fra Jorden.

Major Daly, som egentlig ikke hadde lov til å gå inn i fartøyet, observerte at inngangen var omkring 130-160 cm høy og mellom 70- og 100 cm bred.

Kommentarer:

Major Daly's tur med bind for øynene til havariområdet (jfr. Fritz Werner) indikerer at det var vanlig prosedyre for de militære myndigheter å ta i bruk ekstreme sikkerhetstiltak i forbindelse med UFO-funn.

Det må bemerkes at major Daly's opplevelser skjer i april 1953, én måned før Werner's, som var i mai samme år. Daly så heller ikke noe til de døde kroppene av fremmede vesener. Kanskje de alt var fjernet, eller - hvis fartøyet var uskadd - hadde mannskapet unnsluppet.

Eller - kanskje var det to havarier i ørkenområdet våren 1953. Hvis imidlertid rapportene til Werner og Daly beskriver samme UFO-havari, er det mulig at Daly oppgir feil måned.

UFO PÅSTÅTT LANDET I NÆRHETEN AV ROSARIO.

By og land hvor hendelsen inntraff: Santa Fe, Argentina.

Tidspunkt: 7. april 1979.

Avis og dato for klipp: "La Razon", 12. april 1979.

By og land hvor avisen utgis: Buenos Aires, Argentina.

Kredit: Jane Thomas, Rosario.

- 0 -

Et merkelig fenomen som politiet forsøker å oppklare, ble rapportert av en nabo til Bigand. Denne påstår at et UFO tidlig lørdag morgen den 7. april 1979, landet på et av hans jorder.

Politimenn fra "the TV Regional Unit", mottok rapporten under en rutinepatruljering. Pedro Celetto fra Bigand, fortalte at på en av hans marker, beliggende vest for et bymessig strøk, landet et UFO på en plantasje hvor han dyrket soyabønner.

Da politiet kom tilstede, kunne de bekrefte at det på et bestemt område av plantasjen var jorden brent i en sirkel på ca. 8 meter i diameter.

På forespørsel fortalte noen av beboerne at denne lørdagsmorgenen fikk de se et lysende objekt som begynte å bevege seg på himmelen. Noen påstod at flere biler på "rute 33" fikk motorstopp uten noen påviselig grunn. En slektning av Celetto hadde sett et "intense lys som blendet meg", et par minutter før den påståtte landingen.

Jordprøver og brent gress ble tatt fra stedet og sendt til Rosario for analyser. Det er ventet at resultatet av analysen vil kaste lys over hendelsen som har vært årsak til opphissende kommentarer i vid omkrets i Caseros-distriktet. (Som vanlig ble det ikke publisert noe om resultatet av testen - J.T.).

Flyvende tallerken.

By og land: Manila, Fillipinene.

D A T O : 26. mai 1979

A V I S : "Cronica", 27 mai 1979 - Buenos Aires, Argentina.

Kredit : Jane Thomas.

- 0 -

Manila, 27. mai (UPI) - Et UFO som sendte ut flerfargete lysglimt fløy over byen i går. Avisen "Daily Bulletin" i Legaspi, i provinsen Albay, 352 km. sydøst for hovedstaden, forteller at innbyggerne strømmet ut i gatene for å beskue gjenstanden, og alle var forbauset over omfanget av farger fra lysglimtene før det forsvant.

Avisene sier at styreren på radiostasjonen fortalte at fartøyet hadde en "utenomjordisk glans", og at det målt på utstrakt arm var på størrelse med neven til et voksent menneske. Dette er andre gangen et UFO er blitt sett på Fillipinene i løpet av en uke. Sist søndag fortalte en amerikansk vitenskapsmann at hundreder avlandsbyboere så et UFO fly over et område i nærheten av den høyeste fjelltopp på Fillipinene. Dette UFOet syntes å være utstyrt med to uttrukne antenner. Vitenskapsmannen betraktet UFOet gjennom sin kikkert, og han syntes han så skikkelser bevege seg innenfor i fartøyet.

Ifølge observatørene, hadde disse skikkelsene en menneskelig eller humanoid-liknende form. På et gitt tidspunkt syntes det som om de hilste folket gjennom "gluggene" med hendene sine, "som var meget lik tentaklene til blekkspruter", påstod de forvirrede naboene.

The MUFON UFO JOURNAL, nov. 1979/Overs: Anton Lidström/SA.

VESENER OBSERVERT I EN "KVASI-LANDING" I NÆRHETEN AV BEAUSOLEIL.

Denne hendelsen inntraff sommeren 1951. Vitner var: Fru X, som var 40 år på denne tiden. Herr X, elektriker 49 år, og herr Y, politimann, 50 år gammel.

Fru X, var sammen med sin ektefelle og politimannen (de to siste nå døde), på vei til den lille åpne plassen i "Rue des Martyrs" ved Beausoleil (Alpes-Maritimes, Frankrike).

De ønsket å være tilstede ved en forestilling som skulle oppføres av et reisende teater. Stykket som skulle spilles var "Lucrezia Borgia". Det var klart og varmt vær.

Da de dreide inn i gaten, fikk fru X og hennes følge øye på en liten, eggformet gjenstand 60 meter borte. Den var fullstendig gjennomsiktig og stod urørlig i en høyde av 7-8 meter over den åpne plassen, men bak teatret. Ingen av tilskuerne syntes å ha lagt merke til den. Forestillingen hadde allerede begynt, og alle hadde ryggen til m a s k i n e n . Det var fremdeles fullt dagslys.

Fengslet av det de så, gikk de tre øyenvitnene frem mot gjenstanden, og snart kunne de skjelve en "pilot". Han satt foran i farkosten. Høyden på vedkommende syntes normal. Han var kledd i en lys drakt (i ett stykke), og syntes å være "tynn og tilårskommen". Men dette individet hadde så menn en lang hvit bart, og det var denne som gjorde størst inntrykk på øyenvitnene.

Hudfargen på vesenet var normal. Han var barhodet. Vitnet, fru X, husker ikke lenger bestemte detaljer når det gjelder nese, øyne, munn, hår etc; men med unntagelse av den lange barten, var det ikke noe spesielt som sjokkerte henne. Vesenet syntes helt oppslukt av teaterstykket, og han lente seg til og med fremover for å kunne se bedre. Det var på dette tidspunkt han delvis avdekket nok en "personasje". Denne satt på samme måte, men var vanskelig å se tydelig.

Fru X, kunne ikke se noe som lignet på en eller annen mekanisme i maskinen, eller - og det er kanskje mer trolig - hun kan ikke lenger huske så godt de detaljer hun observerte.

Like etter befant fru X seg meget nær UFOet, ca. 7-8 meter, og UFOet svevet omtrent samme antall meter over bakken. Den var ca. 4-5 meter lang. Fra der de stod, begynte øyenvitnene nå å rope til forsamlingen ved friluftsteatret for å få tilskuerne til å bekrefte deres utrolige observasjon. Men da tok gjenstanden øyeblikkelig av. Det foregikk meget hurtig og med en svak, plystrende lyd. I løpet av få sekunder forsvant den mot NNØ, bak et hustak.

Øyenvitnene klarte ikke å overbevise tilskuerne om at de virkelig hadde sett noe, og de ble betraktet "som gale". Dette tok fru X lærdom av, og med unntak av sin familie, snakket hun ikke om denne hendelsen før 26 år hadde gått!

Selve observasjonen var heller kort, bare ca. 20-25 sekunder. Øyenvitnene følte ingenting. De var ikke redde, og opplevelsen førte ikke til noen konsekvenser for noen av de tre. De var bare ganske enkelt fengslet av hva de så.

Mens de gikk ned gaten mot den åpne plassen og gjenstanden, hørte manne til fru X, stemmer som "lignet russisk". Dette kan ikke fru X huske lenger. På den annen side syntes hun at gjenstanden var lysere innvendig enn det lyset som omsluttet den. Fru X, var ikke i stand til å svare på spørsmålet: "Hvis du kunne sammenligne det du så med en eller annen kjent, familiær ting, hva ville du da sammenligne gjenstanden meg?" Det hun så var fullstendig ukjent for henne og vekket ikke noen sammenlignbare minner.

Noen kommentarer.

A. Om øyenvitnene.

Vi er alle personlig overbevist om at øyenvitnet er i god tro. Fru X, er en pålitelig kvinne, fullstendig avbalansert og likevektig. Sønnen hennes har bekreftet overfor oss at han, da han var ganske liten, alltid hørte den samme beretningen uten noen avvikelser.

B. Om selve observasjonen.

Denne observasjonen må i høyeste grad utvilsomt betraktes som merkvendig. Scenen, hvor to vesener synes å følge med i et teaterstykke, forbauser oss noe. Hvor lenge har de vært der? Hvordan kunne det gå til at ikke en eneste, ikke engang skuespillerne, fikk øye på maskinen? Var den synlig bare for de tre øyenvitnene, og ellers ikke for noen? Det er så mange spørsmål som forblir ubesvart, tatt i betraktning den lange tid som er gått siden hendelsen, og fremfor alt, de få holdepunkter vi har til vår rådighet. Ikke desto mindre kan vi si at det egenartede ved observasjonen må - etter vår mening - utelukke enhver mistydning fra øyenvitnenes side.

Det må også betraktes som sjeldent at en slik "fullstendig gjennom-siktig gjenstand" skulle bli sett i fullt dagslys. Slike typer observasjoner forekommer mye hyppigere om natten.

Etter å ha rekonstruert hendelsen på stedet, kommer vi til en heller forbløffende forklaring. Det synes som om maskinen må ha inn-tatt en hellning mot øyenvitnene på en måte som har gjort observasjonen lettere for dem. Da vi var på stedet, la vi spesielt vekt på dette poenget, og fru X hevdet bestemt at hun så vesene "i profil" og ikke fra undersiden, som ville vært mer logisk.

Og så noen ord om stemmene som herr X hørte og som "lignet russisk". Undersøkelser i arkivene viser oss hvilken betydning den kalde krigen hadde i 50-årene. Pressen var i denne tiden opptatt av dette, særlig ble det skrevet mye om krigen i Korea, men også om en mystisk maskin som var under utvikling i Sovjet. Den kunne gå rundt jorden i meget stor høyde og på meget kort tid (Sputnik). Det er derfor fullt ut mulig at øyenvitnene øyeblikkelig og ube-visst fant en sammenheng mellom det observerte objektet og den lyden de hørte på den ene siden, og de psykologiske forhold i tiden, på den andre. Ut fra dette, har den virkelige opprinnelse til lyden mindre betydning.

C. De observerte vesener.

Vi vil klassifisere humanoidene som ble sett som "variant 1 av Pereias type 1" (d.v.s. vesener av normal størrelse som ligner oss trekk for trekk).

Denne type ufonauter har vist seg mest hyppig i Frankrike i det tyvende århundre, både i antall saker (14 av 126 saker d.v.s. 11,2%) og i antall av observerte vesener (70 i 123 saker d.v.s. 56,9%).

I tiden 1950 -1962, er slike vesener sett flere ganger ved Middelhavskysten. Denne type humanoider er tilsynelatende ikke aggressive, snarere det motsatte. Deres holdning røper godt kjennskap til mennesker og forhold på jorden. På den annen side er det ytterst skjelden at det blant disse typer blir observert "personasjer" med bart. Vitneprovet til fru X utgjør en bemerkelsesverdig unntakelse.

THE MUFON UFO JOURNAL, desember -79./Overs: Anton Lidstrøm/SA.

HUMANOIDAFFÆREN I MIDDLETON, MASSACHUSETTS.

Av David Webb.

En vidløftig serie av hendelser fant sted i og rundt hjemmet til familien Gold i Syd-Middleton, Massachusetts, et landlig tettsted ca. 15 miles nord for Boston. Disse hendelser omfatter observasjoner helt tilbake til 1962 av to forskjellige vesener og flere typer av UFOer.

En masse ting begynte å skje ved slutten av 1977, og fortsatte hele våren 1978. Det blir fremdeles rapportert om spredte hendelser til etterforskerne av disse saker.

I løpet av denne perioden med intens aktivitet, har forskjellige personer rapportert at de har sett en eller flere typer av små, hvitkledte figurer, iført hjelm. I tiden 9-12. januar 1978, inntraff den viktigste observasjonen av et UFO på Golds eiendom. Det er mulig at et UFO landet der natten til den 9. januar hvor det ble stående i to dager før det dro avgårde den 12. januar om morgenen. Det nøyaktige hendelsesforløpet synes rotete og vanskelig å finne ut av. Den 9. og 10. januar ble det observert en hvitkledt skikkelse i nærheten av et UFO. Derfor kan man plassere disse observasjoner blant type C1 i systemet "Humanoid Study Group".

Bare januarseriene og to, godt dokumenterte møter med humanoider i april 1978, vil bli drøftet i denne artikkelen. De andre hendelser er av eldre dato, ikke så bra dokumentert, og derfor mer usikre. Hvis flere detaljer er ønskelig, henvises leseren til en fullstendig rapport som er arkivert ved MUFON's hovedkvarter. Raymond Fowler fortalte meg om denne saken og var behjelpelig med etterforskningen.

OVERSIKT.

Familien Gold består av Theresa (50), Thomas (52) og deres tre barn, Allan (21), Nancy (20) og Douglas (14) basert på årstallet 1978.

Thomas er snekker og har emigrert fra Canada. Han gjorde tjeneste i RCAF i fire år. Theresa var hjemmeværende i 42 år før hun og Tom giftet seg og flyttet inn i hjemmet sitt i 1967, hvor mesterparten av hendelsene fant sted. De har nylig solgt huset sitt. Mor til Theresa bor enda i nabohuset, i familiens hjem. Nesten åtte acres land som strekker seg nordover fra disse hjemmene, hører til familiens eiendom.

Den 17. desember 1977 kom sønnedatteren til fru Campell, Therasas mor, og hennes familie på en to måneders visitt. Carol Ann (24) T. (ønsker ikke oppgitt sitt navn) og hennes mann, Giles (26), har to barn, Jenny (6) og John (4). Giles arbeider i arméen i Texas.

Mandag den 9. januar 1978 om kvelden var Douglas, fru Campell og sønnedatterens familie i huset til Campells familie. De andre av Golds familie oppholdt seg i huset ved siden av. Douglas og de andre barna ble sendt til sengs mellom kl. 19,30 og 20,00 på kvelden. Ca. kl. 19,30 satt Nancy og Theresa Gould i dagligstuen. Gjennom vinduet i spisestuen, som vendte mot øst, fikk Theresa plutselig øye på et stort, gulaktig lys svevende nedover mot bakken. Det syntes å ha et mindre lys bak. (Senere mente Theresa at hun så tre lys). Lyset syntes å nærme seg fra nordøst og var synlig i minst 15 sekunder. Nancy, som så objektet da det var ganske nært, beskriver det som en gul-orange kule av lys. Hun sprang ut gjennom bakdøren tidsnok til å få se lyset forsvinne bak noen trær et stykke bak husene. Hun sa at lysene syntes å blinke da de forsvant bak trærne. Det var ikke noe skinn å se fra dem. Hele observasjonen varte i ca. 20 sekunder. Nancy løp inn igjen og noterte i dagboken sin at klokken var 19,37 om kvelden, og hun ringte så til en venn av seg. Fem minutter senere da hun prøvde telefonen, var den død og ute av virksomhet i 20 minutter. Under denne perioden forsøkte fru Campell å ringe til Gould-familien, men uten resultat.

I hjemmet til Campbell hadde barna vært i sengen i ca. 10-15 minutter da John ropte. Giles gikk opp på Johns soveværelse (hvert barn hadde sitt eget værelse). John sa: "Pappa, det er en mann der borte, og han forsøkte å ta på meg". Gutten fortalte at han hadde sett en hvit skikkelse i rommet, ved fotenden av sengen. Hans far forsøkte naturligvis å forsikre gutten om at han bare hadde drømt, og ba ham gå til sengs igjen for å sove.

Da Giles gikk ut av rommet, hørte han noen som banket inne i soveværelset ved siden av, et rom som ikke ble benyttet. Han gikk inn for å se hva det kunne være, og hørte banking på vinduet. Idet han dro gardinen til side, så han en hvitkledd skikkelse oppe på taket av bislaget, som støter til første etasje av huset. Skikkelsen var ca. 2-3 fot borte og hadde noe på hodet som lignet en maske. Giles så inn i et par øyne som stirret tilbake på ham igjen. Han slapp gardinen og gikk nedenunder igjen til de andre.

Det var en natt med sterk vind, og dørene slamret. Carol nevnte denne larmen og gikk bort til døren for å undersøke. Giles gikk ut i bislaget, og måtte sparke mot døren nedentil for å lukke den. Idet han snudde seg for å gå inn igjen, fikk han sannsynligvis se den samme skikkelsen stående utenfor døren, som helt var laget av glass. Ingen av de andre så noen skikkelser denne natten.

Den 10. januar var en dag med høye, sundrevne skyer. Det forekom snødrev i Boston-området, men familien Gould kan ikke huske at det var noe større snøfall denne dagen. I første del av januar var det aldri mer enn noen få tommer med snø. Tom Gould brukte det meste av dagen til å arbeide på eiendommen sin. I halv tre-tiden om ettermiddagen drev han med vedhogst et stykke nord for gården. Da oppdaget han en skikkelse på en sti. Den stod like ved et tre, ca. 90 fot borte. Skikkelsen var ca. 4,5 fot høy og hadde en firkantet hjelm på hodet. I hjelmen var to hull som kunne være øyne eller øyenhuler. Vesenet hadde brede skuldrer og armer som hang ned langs sidene. Hendene som syntes å ha hansker, var utstyrt med tre fingre som lignet på en tommeltott, en finger, samt en litt tykkere del. Fargen på hendene og hjelmen var grå som på et krigsskip. (Disse detaljer er en sammenfatning av Tom's observasjon av vesenet, basert på minst 7 forskjellige sammentreff med det. Tom påstår å ha sett dette eller lignende skikkelser 4 eller 5 ganger i løpet av desember måned 1977, eller noen få uker før denne hendelsen. Skikkelsen var bestandig alene, skjont Tom hadde hver gang en vag følelse av at det var én til i nærheten som han ikke kunne få øye på. Den 10. januar er det trolig at Tom så flere detaljer av et hvitt vesen 50 fot borte mot en svakt opplyst bakgrunn).

Vesenet stod og stirret på Tom. Han snakket engelsk til det, men fikk ingen reaksjon. Men da han forsøkte med fransk, syntes han at det rørte en smule på seg. Da dette ikke var hans første møte med det, følte Tom ingen frykt, og han fortsatte med vedhogsten i 1,5 time, mens han av og til kastet et blikk bortover mot skikkelsen. Den rørte seg overhodet ikke. (For å forklare denne tilsynelatende likegyldigheten, fortalte Tom at disse fremtoningene var et vanlig syn for ham, og han visste at å jakte på dem hadde hitil vært nytteløst).

Da Tom var ferdig med vedhogsten, satte han seg inn i bilen og kjørte nedover veien. Han kikket igjen etter vesenet, men da var det borte. Så fikk han øye på noe som lignet en svær kampestein ca. 150 fot borte, nede i en skråning som var delvis bevokst med skog. Han stoppet bilen, gikk ut og rundt området på litt avstand for å se etter skikkelsen, og for bedre å kunne betrakte den underlige gjenstanden.

Objektet lå på bakken. "Det var eggformet og bredere foran enn bak. Det var utstyrt med små vinduer over hele siden.... Vinduene lignet froskeøyne med noe som lignet en hette over dem", fortalte Tom. Senere beskrev Nancy vinduene som runde og formet som bobler. De syntes å stikke ut fra sidene av farkosten og var plassert i samme høyde. Den mørkegrå overflaten på UFOet var matt og ru, lik overflaten på en murstein. Ingen skjøter eller utspring var synlige.

Målinger i området viste at UFOet var ca. 40 fot langt og 13,5 fot bredt ved den enden som var nærmest. Det kunne være ca. 10 fot høyt. En ukjent del av gjenstanden lå nede i snøen eller var klemt ned i marken. Vesenet hadde oppholdt seg ca. 300 fot vestenfor UFOet. Jeg undersøkte "landingsstedet den 23. april, eller 3,5 måned etter hendelsen. På denne tiden var det helt overgrodd med kratt og små trær. Det var ikke noe tegn til at marken var trykket ned, heller ikke til noen skader i området, med unntak av avbrutte grener på to trær. Disse trærne var de største på det stedet hvor UFOet kunne ha gått loddrett ned. Jeg var den første som la merke til de avbrukne grenene, og gjorde Tom oppmerksom på dem. Tom var sikker på at det måtte være UFOet som hadde brukt grenene, fordi de var uskadd før observasjonen, og skogen var grønn og fin etterpå. Jeg forhørte ham nøyaktig om dette punktet. Han vedgikk at han ikke var helt sikker på om han virkelig hadde vært i landingsområdet innenfor et tidsrom av noen dager eller opptil en uke før den 10. januar.

Tom var redd for å komme for nær opp til UFOet, og dro hjemover til sist. Han er ikke sikker på når han fortalte om opplevelsen til sin familie, men han husker at de bare lo av ham og trodde det var en spøk når han fortalte det.. Det er tvil om hvorvidt den andre observasjonen fant sted samme dag eller den neste. Sannsynligvis var det dagen etter, den 11. januar, at Tom igjen var ute på vedhogst på samme sted og fikk se UFOet igjen. Sent om ettermiddagen hentet han Allan og senere Nancy for at de skulle få anledning til å betrakte objektet. Nancy husker at hun studerte objektet i tusmørket. Hun anslo tiden til 4,30-5,00 om ettermiddagen. Solen gikk ned ca. kl. 4,50. Allan ble blendet av solen, og han kunne bare skimte noe som lignet en stor kampestein. Tom nektet ungdommene å komme nærmere UFOet enn 150 fot. Nancy kunne ikke se mange detaljer på grunn av tusmørket, og fordi UFOet var et stykke borte og delvis skjult bak trær og kratt. Likevel påstår hun å ha sett at det var utstyrt med 7 vinduer.

Den følgende dag, sannsynligvis den 12. januar, så Allan ved høyllys dag en "tallerken" som hevet seg fra eiendommen. Han var i baderommet klokken 10 om formiddagen da han plutselig fikk øye på et UFO ca. 100 fot over en bakkekam. Den fløy omtrent i retning av det stedet hvor det objektet som landet hadde befunnet seg, men var nå tilsynelatende nærmere huset. Gjenstanden hadde en jevn, matt stålgrå, eller sølvaktig overflate og lignet på to tallerkener presset mot hverandre. Bunne var mere flat enn toppen. Fra undersiden av gjenstanden stakk det ut fire lange ben. (Allan husker å ha sett to ben, men antok at det måtte være fire).

Langs synslinjen kunne han se bena strekke seg ut nedenfor bakkekammen. Mens han betraktet gjenstanden, steg den langsomt til vers. Han sprang utenfor så fort han kunne, men han så ikke mer til den.

Senere fant han noe han kalte "belglignende" merker i den leiraktige jorden i nærheten av bakkekammen. Bare et av de nevnte merkene var synlig den dagen jeg besøkte stedet. Det var den 23. april 1978. Hullet var 4,5 tommer dypt, 6 tommer bredt oppe ved toppen, og lå på et sted hvor bakken skrånet. Han fant hullet i nærheten av en kanne som var delvis begravd. Selve området er åpent med en sølete adkomstvei som går gjennom det.

Fra en del av området er det øvre jordlaget fjernet, slik at det er igjen bare en leiraktig og tørr masse. På toppen av bakken ligger restene av et grisehus. Jeg fikk Allan til å plassere seg hvor han husket å ha sett de andre hullene, og jeg målte avstandene. Resultatet ble et ujevnt, rektangulært område. Allan's idé var at disse avstandene kunne være mellomrommene til gjenstandens fire ben da den stod nede på bakken.

Etterforskerne ser på denne hendelsen som den mest betydningsfulle og best dokumenterte. Det er imidlertid rapportert om en hærskare av andre tildragelser både før, og etter dette tidspunktet, tildragelser hvor både UFOer og vesener er involvert. To av disse humanoidene er omtalt nedenfor.

To april-episoder.

Søndag morgen den 9. april 1978, var Doug og hans kusine R.P, ute og kjørte motorsykkel i nærheten av det kondemnerte grisehuset. Plutselig fikk de et glimt av to hvite hoder gjennom det lave krattet ca. 30-35 fot borte. Det var bare hodene som var synlige. Måten de beveget seg på viste at vesene krøp sammen bak krattet.. Ansiktene var lysegrå med store, innhulede mørkeblå øyne. Hodene syntes å være av normal størrelse, men uten hår. Ungdommene ble skremt og forlot stedet hurtig. Ca. klokken 14,00 returnerte Doug, Allan, og deres kusiner, R.P; og D.P, tilbake til det samme stedet. Mens de satt og snakket sammen, hadde de følelsen av å bli iaktatt. Doug og Allan fikk se noen flyktige glimt av flere vesener som forsvant ut av syne eller beveget seg så hurtig at det ikke var mulig å studere dem. R.P, fikk imidlertid øye på ett av vesene og gav en meget god beskrivelse av det. R.P. og D.P; satt på samme sted da R.P, fikk øye på en skikkelse som stod ca. 10-15 fot borte. Hun så den i profil, og anslo høyden til 5 fot og 3 inches. Hodet hadde en uvanlig stor utbuktning bak og syntes å være tildekket med en lys, rund hjelm. Hun merket seg et stort, mørkt, ovalt øye, og en nesepalte, men hun kunne ikke se noen munn eller ører. Heller ikke kunne hun oppdage hender eller føtter ved enden av de flagrende ermer eller benklær. Rundt midjen hadde vesenet et belte med et mørkt bånd forsynt med en svart spenne.. Etter å ha kommet seg av det første sjokket, begynte R.P, å skrike, spratt opp og la på sprang etter vesenet, men dette trakk seg hurtig tilbake med ryggen til henne og forsvant inne i krattet.

De andre kunne ikke se særlig mange detaljer, og kunne i allfall ikke huske noen spesielle ansiktstrekk. Allan merket seg at en lukt som av svovel spredte seg utover området. Det er interessant at - med unntak av beretningen til R.P; er det bare rapportert om uklare glimt av skikkelser, til tross for at det, i fullt dagslys var fire øyenvitner i det åpne området.

R.P; så den samme, eller et lignende vesen den 19. april, ca. 10 dager senere. Denne kvelden var de fire søskenbarna opptatt med å leke i kjelleretasjen til familien Gould. R.P; kom da til å se ut av et vindu som var plassert i øyenhøyde. Fra bare noen fots avstand fikk hun se et hvitt ansikt som stirret tilbake på henne!

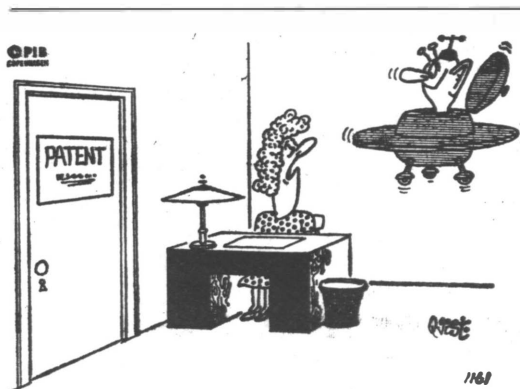
Det var ovalt med vertikale spalter for nesen og hadde en smal munn. Øynene var store, skråttstilte, og hadde en farge som lignet på gull. Vesenet kan muligens ha hatt en gjennomsiktig hjelm på hodet. R.P. snudde seg for å rope på sine venner, men når hun kikket bakover igjen, var ansiktet borte. R.P. antar at vesenet måtte ha stått på bakken i en fremoverbøyd stilling, fordi selve bakken lå bare noen få tommer under nedre kant av vinduet.

Som et hele betraktet, er disse serier av tildragelser kompliserte og enestående blandt de rapporter jeg har befattet meg med hva angår UFO/Humanoider. De er helt enestående i rekken av underlige hendelser som har forekommet i en årrekke, og innbefatter to typer humanoider, lemlesting av kveg, poltergeist-aktivitet, underlige lukter, lyder og merker. Men alle disse fenomener er blitt omtalt i forskjellige kombinasjoner i andre UFO-rapporter.

Familien Gould's vitneprov virker tillitsvekkende. Hver eneste en av familiemedlemmene syntes å være oppriktige og engasjerte når de gjorde rede for enkelte detaljer. Intervjuer som fulgte tett etter hverandre viser ingen motsigelser i beretningene. Våre karakterstudier viser også at Gould-familien må betraktes som ærlige mennesker, skjønt de kanskje har en smule tilbøyelighet til å overdrive.

Hendelsene i januar og observasjonene av de hvitkledte skikkelsene er særlig bemerkelsesverdig fordi flere personer har fortalt om dem. Enkelte ganger er det grupper av mennesker som har gjort observasjoner på nært hold og i fullt dagslys. Øyenvitnene til disse hendelser inkluderer tre grupper i tillegg til Gould-familien. Det er høyst usannsynlig at alle disse menneskene har løyet eller svindlet, hatt hallusinasjoner eller har mistydnet naturlige fenomener.

THE MUFON UFO-JOURNAL, januar 1980/Overs: Anton Lidstrøm/SA.

— HAR DE EN AVTALE ?